

Det Udvalget saaledes maa tilraade Antagelsen af Bestemmelserne i Lovudkastets første Hovedafsnit, har man dog holdt for, at § 3 rettest udgik, eftersom Understøttelser af Godskassen til Eiendomsforbedring ikke ere noget Særegt for disse Godser, og det i saa Henseende Fornødne, i Forbindelse med de andre Momenter, som ved Siden heraf kunne komme i Betragtning, allerede indeholdes i det „passende Hensyn“, som efter Hovedlovens § 2 ved Indførelsessummens Ansættelse skal tages til de af vedkommende Fæstere selv foretagne Eiendomsforbedringer.

Ligeledes formener Udvalget, at Udkastets § 1 i flere Henseender bør affattes noget anderledes.

Man holder nemlig for, at det i 2den Linie brugte Udtryk „Foredgods“ bør ombyttes med det i Loven af 8de April 1851 anvendte Udtryk „Bøndergods“, eftersom Lovens Hensigt alene strækker sig til det Gods, som efter det historiske Givne er henlagt til Bøndernæring, men hertil ikke kan henregnes Hovedgaardsjord, om denne ogsaa t. Ex. er henlagt til Guse, skjøndt den saaledes vilde gaae ind under det i Udkastet brugte Udtryk. Herved vil da tillige være givet en Regel for Afgjørelsen af de reiste Spørgsmaal, om de Universitetet tilhørende Lodder i Enges og Flengemarken, samt i Bindinge-Lillevang ved Roeskilde henhøre under Loven; thi, skjøndt disse Eiendomme — om hvilke nærmere Oplysning indeholdes i de neden aftrykte Bilag A. og B. — ere udenfor den i Lovudkastets Motiver indeholdte Opgivelse af det Universitetet tilhørende Gods, som Udkastet skulde omfatte, har Udvalget dog ikke kunnet skjønne rettere, end at de bør gaae ind under Loven, forsaavidt de ere at ansee som bebygget Bønderjord, hvilket dog imidlertid ikke synes at være Tilfælde med Lodderne i Enges og Flengemarken.

Endelig har man formeent, at Paragraphens sidste Punktum burde affattes saaledes:

„Dog er denne Lov ikke anvendelig paa det Gods, der henhører under Universitetet, ifølge et i Aaret 1849 ved Testamente stiftet Legat.“

Da nemlig Hovedbestemmelsen i det paa gjældende Testamente gaaer ud paa, at Alt, hvad Testator efterlader sig, tilfalder Universitetet, „for at Bestyrelsen for samme kan anvende Indtægterne til Understøttelse for unge Studerende ved Akademiet“, eller til et Dismed, der ligger udenfor Universitetets umiddelbare Formaal som Statsinstitut, ligesom Universitetet i Virkeligheden kun har Bestyrelsen af Legatet, men Intet kan tilegne sig af Indtægterne, kan dette Gods ikke siges at skulle „undtages“ fra nærværende Lov, eftersom det, ifølge dennes hele Omfang, egentlig ikke henhører derunder, men maa behandles som andre offentlige Stiftelsers Gods. Men at bedømme, paa hvilken Maade der fra Statens Side bør indvirkes til Overgang af saadant Gods, saavel som af det private Fæstegods til Selveiendom, har man anset udenfor det Hverv, der var overdraget det i Anledning af nærværende Lov nedsatte Udvalg.

Hvad angaaer det i Lovudkastets 2det Hovedafsnit eller 3 sidste Paragrapher omhandlede Kalkreughiske Gods, da er dette Gods ifølge Fundatsen af 14de Mai 1751, navnlig den 10de Post, hvorefter alle Indkomster af Godset tilfaldt Akademiet, imod at dette holder sig det Kalkreughiske Testament note efterrettelig, allerede forlængst blevet saaledes sammensmeltet med Akademiets ældre Gods, at det, dog under Jagttagelse af de særlige testamentariske Bestemmelser til Bøndernes Fordeel, har været aldeles inddraget under de for dette givne Bestemmelser om Afgiftsregulering og Overgang til Arvefæste, og Bønderne paa Godset have saaledes, ved Siden af deres i Testamentet begrundede Rettigheder, samme Krav paa Overgang til Selveiendom som Akademiets øvrige Bønder.